

Nr 76

Juuni

2016

Kalmetu Sõna

Kalmetu Põhikooli ajaleht

Ajaleht asutatud 1995. a 16. detsembril

Klass

Alguses oli meid üksteist, kuuendas aga kaksteist. Üle aasta keegi tuli, läks ja muutusimegi ühtsemaks.

Erinevust on meil märgata, lahkust ja riidu ka. Keegi ei taha meist hommikul ärgata ega õhtul magama minna ka.

Sportlasi on klassis palju, muusikuid aga üks. Heli on klassis alati valju ning küsija on alati Püks.

Raamatutest teab kõike Johanna, arvutimängudest aga Margo. Kõige loomahuvilisem on Hanna ja meile kõigile meeldib mango.

54. lend. Vasakult üleval: Janika Raidmäe, Johanna Uuemäe, Kersti Telkinen, Margo Mikk, Hanna Poolakese, Martin Karv, Joonas Püks, Raahel Poolakese, Janno Pissarev, Aleksandra Kavak, Erik Ivar Haav, Monica Aasa, klassijuhataja Viigi Tiits. Ees vasakult: Remi Joosep Jürgens, Janar Bergmann

Raahel Poolakese 9. kl

Mälestus kooliajast

Kõige eredamalt meenub mulle mälestus oma esimesest õpetajast Tiiu Edost. Ta oli õpetaja, kes kandis alati ilusaid sädelevaid riideid, kõrgeid ja värvilisi kontsakingi. Esimesest viienda klassini käisin kunstiringis. Peale meie klassi tüdrukute käis seal ka suuremaid ning väiksemaid tüdrukuid. Kristiina Susi, kes käis sellel ajal suuremas klassis kui meie, võttis kunstiringi kaasa väikse ilusa suvikõrvitsa. Õpetaja rääkis meile sellest. Mina nägin seda imeasja esimest korda ning siamaani on meeles nimetus.

Peale kunstiringi tuleb eriliselt silme ette ka kolmanda klassi mälestus rahvamajast. Koos oli seal neli klassi. Peale tunde veetsime üksteise seltsis lõbusalt aega. Talvel mängisime lumesõda, kevadel uurisime lilli ning kirjutasime väljas värske õhu käes muinasjutte, sügisel hüppasime porilompides ning leidsime mõnel korral ka kuuse alt paar kukeseent.

Oli ilus kevadilm. Õpetaja otsustas minna koos meiega välja rohu sisse, kus paistsid välja väikesed lillenupukesed. Kõige kollasemad lilled olid võililled. Poisid hakkasid ühtäkki kollaste võililledega loopima, teadmata tagajärgi. Mul oli seljas oma lemmikroosa lilledega pluus. Kogemata läks keegi mulle võilille kollase tolmuga pihta. Märgates suurt kollast lärtsakat, olin väga kurb. Rohkem selle pluusiga ma kahjuks kooli ei tulnud. Kuid nüüd tean, et võilille tolm ei tule riiete pealt maha.

Raahel Poolakese 9. kl

Mälestusi koolist

Minu esimene mälestus Kalmetu koolist on aastal 2013. See oli aasta, mil asusin õppima siia põhikooli 6. klassi. Nüüdseks on sellest möödunud kolm aastat ja hetkel olen 9. klassi lõpusirgel.

Esimene päev minu jaoks oli siin koolis kohutavalt hirmus, kuna eelnevalt õppisin suures linnakoolis ja nüüd väiksesse maakooli tulles tundsin ennast üpriski ebamugavalt. Kõik olid minu jaoks võõrad ja tundusid ülbed. Tegelikuses nii ei olnud. Paari päeva pärast hakkasin juba kõigiga suhtlema.

Siin koolis on minuga nii häid kui ka halbu asju juhtunud, enamasti siiski häid. Kõige huvitavam ja põnevam ja lõbusam on tavaliselt siis, kui meie klass on kuhugi väljasõidule läinud. Vahet ei ole, kas läheme kuhugi igavasse muuseumi või metsa matkama, me teeme selle ekskursiooni ise lõbusaks. Üks lähedamaid kohti, kus hiljuti käisime, oli reis Tallinnasse, kus külastasime Skyparki, Energiakeskust ja hiljem ka Viimsi spaad. Kõige lähedam oli muidugi veekeskuses, kuid ka Skypark oli väga huvitav. Kõige mittehuvitavam oli energiakeskuses, kuid kui meil igav hakkas ja kõik põnevamad asjad olime ära vaadanud, siis leidsime oma seltskonnaga ise endale tegevust, et mitte igavusest magama jääda.

Kalmetu Põhikool ruulib!

Aleksandra Kavak 9. kl

Mäletan neid aegu, kus tegime õpetaja Tiiu Edoga väga palju näidendeid. Oli väga tore koos olla oma klassikaaslastega ja õpetajatega. Mulle ka väga meeldis õpetaja Annika Lond, kuna ta õpetas inglise keelt väga hästi. Kui ta veel meid õpetas, olime rahvamajas, kus tunnis kuulsime kõrvalt teiste klasside tunde. Enne rahvamajja minekut õppisime vanas majas. Mulle väga meeldis seal, kuna see oli vanaaegne ja teistest erinev.

Kui 5. klassi jõudsin, tuli meie klassijuhatajaks õpetaja Viigi Tiits, siis muutus kõik, mis oli enne.

Tulid uued õpilased ja ka mõni

uus õpetaja. Mulle meeldib oma praegune klass, kuna kõik hoiavad kokku. Aga kurb on see, kui peab lõpetama selle viimase klassi. Paremad mälestused jäävad ikka meelde, aga mõni mitte.

Hanna Poolakese 9. kl

Koolis on mul kõige enam meelde jäänud kallid sõbrad ning õpetajad. Mina olen juba esimesest klassist Kalmetu Põhikoolis õppinud. Minu esimeseks õpetajaks oli alati särav ja õnnelik õpetaja Tiiu Edo. Tema eriliseks tunnuseks oli see, et tal oli alati tunnis kaasas miskit näksimiseks. Sel ajal tuli ka meie klassi uusi klassikaaslaseid Martin, Kersti, Aleksandra, Egle, Enri, kes võeti meie klassi väga kiiresti omaks. Oleme üks ja ainus klass, kes hoiame kõik ühte, oleme abivalmid ning omavahel väga sõbralikud. Mõnikord tuleb selliseid hetki, et me ei saa omavahel läbi, aga kõik möödub meist väga kiiresti.

Meie teiseks klassijuhatajaks sai õpetaja Viigi Tiits. Tema on ka väga huvitav ja põnev õpetaja. Ilma temata me ei olekski saanud mitte midagi valmis, kuna ta küsis ja tuletas meelde alati asju, mida meil oli vaja teha. Olen väga rahul õpetajatega ning sain nende õpetamisel palju uusi teadmisi. Ma väga loodan, et jääme suhtlema elu lõpuni. Need üheksa aastat olid minu elu kõige õnnelikumad ajad.

Janika Raidmäe 9. kl

7. klassis maastikumängudel inimpüramiidi moodustamas

Foto kooli arhiivist

Mälestused koolist

Mäletan, kui ma siia kooli tulin, olin 6-aastane ja alustasin eelkooli. Tiiu Edo oli klassi ees, istus toolil, läksin tema juurde, ütlesin talle tere ja tutvustasin ennast. Istusin tagumisse pinki, vasakult teine koht. Mõnda inimest teadsin juba varem, enamus olid võõrad. Lüsette istus Janno kõrval, tal oli peas üks plaaster. Eelkoolis oli kaks inimest, kes meie klassi ei jõudnudki – Gerhard ja Annabel. Gerhard käis vaevu kohal ja Annabel korraldas alati draamat. Ühel korral viskas oma telefoni trepist alla.

Esimeses klassis tulid juurde Villu ja Hanna. Kokku oli meid 11. Ükskord mängisime tagaajamist nii, et treppide kõrval fuajees olev ruut, kus keskel olid taimed, oli kodu. Jooksin kiiresti, panin käed ruudule, aga hoog oli liiga suur, et peatuda ja lõin peaga ühe lillepoti puruks. See kogus mulle veidi suuremate klasside seas kuulsust.

Meie klass oli vanas majas. Seal oli ka mesilaspesa, kõik kartsid. Kõige rohkem mäletavad kõik Tiiu Edo söömas. Tundi tulles oli tal pidevalt vorstisai suus.

Kolmas klass möödus meil rahvamajas õppides, kuna uue koolimaja ehitamine oli pooleli. Söömas käisime vana maja sööklas, kõik neli klassi läksid koos hanereas. Talvel sõitis üks auto meile peaaegu otsa. Söögivahetunnid kestsid tund aega. Kolmanda klassi lõpus läks ära Lüsette ja neljanda klassi alguses tuli Martin.

Martini esimesed sõnad Sandri kohta olid: "Ta on mingi *crazy frog*'i fänn?", mille peale ma vastasin: "Ta on ise ka suht *crazy*." Martin muutus päris kähku populaarseks.

Egoniga kehalise kasvatuse tunnid olid alati huvitavad. Jõudsime ükskord juttudega aukudest sokkides kuni maailma lõpuni.

Neljandas klassis käisime veel näidendiga "Vigased pruudid" esinemas maakonnas. Joonas sai parima näitleja tiitli.

Viiendast klassist alates oli meie klassijuhataja Viigi Tiits. Vahel sai ikka teatris käidud ja Pärnus ujumas. Huvitaval kombel pole teisest ja kolmandast kooliastmest väga palju huvitavaid mälestusi.

6. klassis tulid juurde Kersti ja Aleksandra, kes said kähku parimateks sõpradeks. 7. klassis tuli juurde Egle. Kaheksandas tuli juurde Enri, lahkus Egle ja lõpus lahkus ka Enri. Üheksandas klassis ei olnud enam Villut, ta läks Suure-Jaani gümnaasiumisse õppima, et paremini sportida.

Terve see koolielu oli pikk ja väsitav, aga õnneks on varsti see läbi. Kõige rohkem on kahju sõpradest, keda näeb nüüd harvem.

Erik Ivar Haav 9. klass

Praegused lõpetajad 4. klassi alustamas koos klassijuhataja Tiiu Edoga. Foto kooli arhiivist

Kalmetu Põhikool ja mina

Mul on klassis toredad inimesed
ja neid ma kunagi ei unusta.
Nendega on tore aega veeta
ja koolis tahame suppi keeta.

Need üheksa aastat on olnud head ajad
ja meil koolis on uued värvilised majad.
Meie koolil oma logo
ja väga vahva raamatukogu.

Meie kool on väga ilus ja kena
ja ainuke me looduse ema.
Neid aegu ma unustada ei taha,
muidu tuleb emake loodus
ja laseb mu maha.

Janar Bergmann 9. klass

Vabadus

Ootan seda pikisilmi,
mil viimaks vabana end tunnen.
Aega, mil kodutööd
ei keerle mul peas.

Üks etapp mu elus on lõppenud,
varsti uus ka algamas.
Kuid sel hetkel, nüüd ja praegu
olen ma vaba.

Aleksandra Kavak 9. klass

Oleme esimest korda fotol Kalmetu Põhikoolis. Aasta oli 2007 ja juhatas meid aulasse 9. klass klassijuhataja Ene Toomsaluga. Meie klassijuhataja oli Tiit Edo

Mul on väga palju mälestusi Kalmetu Põhikoolist, sest olen Kalmetul käinud juba 9 aastat. Ma räägin ainult headest mälestustest. Kui ma Kalmetu kooli tuln, ei teadnud ma põhiliselt kedagi, aga hakkasin endale vaikselt sõpru otsima, sest mul oli väga igav ja tahtsin kellegagi mängida. Kui ma olin paar päeva eelkoolis käinud, siis ma sain endale väga head sõbrad, keda sain usaldada ja keda usaldan siiani. Minu elus on sõbrad väga tähtsad. Me oleme ka paljudel ekskursioonidel ja matkadel käinud. Küll oleme käinud kooliga ja klassiga, viimati Skypargis, see on batuudikeskus ja Viimsi spaas. Klassiga oleme käinud mu lemmikkohas Pärnu Terviseparadiisis ja oleme korraldanud klassiõhtuid, mis on olnud päris huvitavad ja see kõik teeb koolielu väga heaks.

Mul on koolis väga tore olnud ja arvan, et on ka edaspidi ning oma sõpru me ei unusta kunagi.

Janar Bergmann 9. klass

Meie iseloomustused

Janno - naerusuu, spordi-poiss, sõbralik, ilus poiss, kõigi vastu tore, varjatult andekas, meeldib tantsida ja ta on härrasmees.

Janar - jalgpallur, blond, fotogeeniline, suure suuga, ilueedi ja naljavend.

Ivar - karvane *metalhead*, naistemees, tark poiss, ilus, armastab filmi "Fightclub".

Joonas – tal on kõige kohta oma arvamus, julge, ilmekas, sõbralik, tark ja armastab dressipluusi.

Remi – Joosep - Oss, jumaldab dresse,

2015. aasta 1. september, 9. klassi algus

swag, rikkaliku fantaasiaga, ulatusliku sõnavaraga, vaidlushimuline ja ilus.

Margo - märkamatu, vaikne, rahulik, tõsine, hea huumorisoonega, tark ja autohuviline, tahab saada rekkajuhiks.

Martin - kalamees, fännab korvpalli, omamoodi huumorisoonega, sõbralik, heatujuline, ilusa soenguga, tark ja stiilne.

Raahel - musikaalne, ilus, blond, deklameerib hästi, omapärane, meelejääva naeruga, huvitatud moest, armastab lapsi, õpib üle, tahab saada õpetajaks ja väga ingelliku välimusega.

Johanna - meeletu raamatute jumaldaja, klassi aju, hea huumorisoonega, sõbralik, lahke ja abivalmis.

Monica - armastab juuste värvimist, suhtleb meeleldi lastega, julge arvamuseavaldaja, ei meeldi koolis käia, *selfiekunn*.

Janika - tubli õppija, rahulik, rõõmsameelne, vaikne, osav käsitöeline, sõbralik ja töökas.

Hanna - vaikne, vaimukas, Raaheli õde, pühendunud õppimisele ja on tugeva käega palliviskaja.

Aleksandra - emotsionaalne, *emo*, otsekohene, armastab kanda musta, sinipea, energiline, elujanuline.

Kersti – huumorikas, sõbralik, lahke, särav, pealehakkaja, positiivne, armastab jalgpalli.

2014. aasta 1. september, 8. klassi algus

9. klassi õpilaste küsimused klassijuhataja Viigile

1. Kas Te jääte meid igatsema?

Ma jään teid igatsema. Oleme koos tegutsenud ju viis pikka aastat: koos rõõmustanud ja naernud, kurvastanud ja nutnud, vahel ka kakelnud ja ära leppinud. Te olete erilised, iga inimene on tegelikult kordumatu ja omanäoline. Teie erilisus seineb selles, et olete üksmeelsed, arukad, mõistvad, viisakad ja tegijad. Uued tulijad olete sõbralikult oma perre vastu võtnud. Olete andekad mitmetes valdkondades: väga head ainetundjad ja olümpiaadidel käijad, kõvad tegijad spordis (jalgpall, korvpall, saalihoki), muusikas lauljad ja pillimängijad, luuletuste kirjutajad, aktiivsed kooliürituste korraldajad, head käsitöötegijad, viimasel aastal ka rahvatantsijad. Te olete väga mitmekülgsed ja kui midagi oli vaja teha, siis alati leidsid teie hulgast keegi, kes oma õla tegemistele alla pani. Ma arvan, et mitte mina ükski ei jää teid igatsema, vaid terve koolipere tunneb teist puudust.

2. Kas Te naudite oma tööd?

Jah, ma olen see õnnelik inimene, kes naudib oma tööd ja tunneb sellest rõõmu. Mitte ükski päev ja tund ei kordu eelmisega. Soovin, et õpilased märkaksid loodust enda ümber ja tajusid seda kõikide meeltega. Loodust kuulav, nägev, haistev, maitsev ja kompav inimene on nii vaimselt kui ka füüsiliselt tervem ning rikkam inimene. Kui minu pingutused vilja kannavad, on mul hea meel.

3. Mis on Teie elu mõte?

Uhke küsimus. Elu mõte koosneb mitmest väikesest eesmärgist. Kõigepealt tahan olla väga hea ema oma lastele ja väga hea vanaema oma lastelastele. Koolis soovin õpilasi loodust tundma, märkama ja nautima õpetada. Veel tahan tegeleda oma hobiga - hobustega.

4. Mis on Teie kõige meeldejävvam(ad) hetk(ed) meiega?

Kaheksandas klassis olime kõige aktiivsemad. Üks vahvamaid ettevõtmisi oli moešõu. Selles osales küll vaid seitse õpilast, kuid adrenaliini tekitas see meile mitmete esinemistega: meie koolis, Heimtali koolis ja ka Viljandis Sakala keskusel maakonna moešõul. Staarijäljenduseks õppimine ja sellega esinemine oma koolis ja Heimtali koolis oli huvitav. Väga vahva oli sel õppeaastal filmi "Jõuluvana seiklused "Viimses reliikvias" ", tegemine minu kodus. Kokku sai tore lugu, mida te ikka ja jälle vaadata tahate. Tore oli ka Vembu-Tembumaal käimine. Meeldejävvavad on ka meie sportlikud klassiõhtud. Tegelikult neid tegemisi, mida meenutada, on päris palju.

5. Miks just hobused?

Õpetaja koos lapselapse Steffi Maarjaga

Hobused kuuluvad lahutamatu osana minu lapselapse. Nimelt onu Jaak oli tallimees (hobuste hooldaja) ning koos õdedega iga vaba minuti veetsime onu juures hobustega tegeledes: neid söötes, jootes, jooksutades, õpetades neid ratsutama ja ree ees käima. Hobused olid minu lapselapse kaaslasteks. Tõllal unistasin oma hobusest, kuid nõuka ajal ei olnud see võimalik. Hobuseid kasvatades löövad minus välja ka tõuaretaja huvid.

9. klassi õpilaste küsimused klassijuhataja Viigile

Tõuaretaja on inimene, kes sobivaid paarilisi valides ja neid ristates ning valikuid tehes loob uut täiuslikumat tõugu, antud juhul selle tõu nimetus on Eesti sporthobune. Meeldivat adrenaliini tekitab varsa sünni ootus, noorhobuse arengu jälgimine ja treenimisega tema füüsiliste võimete arendamine. Meeldiv on

Õpetaja Viigi koos oma võitja hobuse Belizeega 2011. aastal

looduslähedast mõtlemisvõimet suutnud veidi süstida. Mäletate, kui otsisime moešõule nime – pakkusite "Looduslaps". Kogu kava saigi loodusest inspireeritud. Vaadates teie plakateid seinal - jällegi lilled, liblikad, mesimummud. See on nii vahva. Tore on, et märkasite küsida ka minu hobuste huvi kohta. Viis aastat, mil me oleme koos tegutsenud, olen tundnud teiega rohkem rõõme ja rahulolu kui kurbust ja pahameelt. Eks me koos oleme arenenud.

9. Mis on Teie unistused?

Unistada tuleb suurelt ja nende poole püüelda. Eespool mainisin, et kunagi unistasin oma hobusest, mis näis tol ajal võimatu, kuid praegu on neid mul mitu. Tegelikult püüdlen ma selle poole, et aretada maailmaklassi hobust st hobust, kes oleks nii andekas, et teeks sporti maailma tasemel.

Unistan ka headest lastest koolis, kes tahavad koostööd teha ja kes käivad avatud silmade ja kõrvadega looduses ringi ning on vaimustatud looduse ilust ja võlust.

Veel soovin, et maailmas oleks turvaline elada, et jätkuks arukaid poliitikuid nii Eesti kui ka Euroopa Liidu etteotsa, kelle eesmärgiks ei ole omakasu, vaid oma rahva ja riigi säilimine, majanduslik õitseng ja inimeste heaolu.

Soovin, et ka teie, tänased lõpetajad, omandaksite sellise hariduse ja elukutse, et kümne aasta pärast vilistlaste kokkutulekul ütleksite: "Meil läheb hästi!"

10. Teil on kolm toredat last, kuidas neil läheb praegu?

Neil läheb hästi. Olen toetanud nende haridusteed ja nad on omandanud elukutsed, mis neile meeldivad ja tööd ja leiba annavad. Kõigil on oma kodu ja ka vanemate koju on nad alati oodatud. Mul on kolm toredat lapselast ja loodan, et neid veelgi sünnib.

11. Kas Teile meeldib auto?

Auto on mul tarbeese. Ta peab olema tehniliselt korras, sõitma ja olema mugav. Aitäh!

Minu klassi kokkutulek 15 aasta pärast

Fantaasiajutt

Juba on möödunud 15 aastat. Lõpetasime aastal 2016. Taas on aeg tulla siia koolimajja ja uuesti sõpru näha.

Saabusin vist viimasena, vähemalt neist, kes kohale ilmusid. Esimesena nägin Jannot, nägu naerul ja selg kõver. Oli taipoksis löögi selga saanud. Kohe tema kõrval oli Janar. Ta oli saanud Eesti parimaks jalgpalluriks. Soeng on ikka suht hari. Ega ka Martin kaugel olnud, oli lasknud ennast kahe ja poole meetri pikkuseks mustanahaliseks teha, korvpallimeister lausa. Töötas NBAs ühe parima mängijana. Joonas ei jõudnud kohale, oli Vanemuise teatris Johanna lavastatud näidendis peaosatäitja. Täpselt pealkirja ei tea, aga vist oli komöödia. Johanna oli loomulikult kirjanikuks saanud, vaba aja veetis oma isiklikus raamatukogus lugedes või uut raamatut kirjutades.

Margo sõitis oma rekkaga Euroopas ringi, ei jõudnud samuti kohale. Remist oli saanud külajoodik, pudelikorjaja ja laste lõbustaja. Ikka aeg-ajalt oli kuulda, kuidas Remi kuskil poe ees lõugab ja lapsi taga ajab. Kersti oli saanud maailma esimeseks jalgpalluriks, kellel on robotselg. Protseduur oli olnud edukas ja selliseid operatsioone hakati ka edaspidi tegema. Sass oli kohal oma kuue lapsega ja ka seitsmes oli kõhus. Näpud olid ikka õlised, ilmselt just auto alt tulnud, nimelt töötas ta mehhaanikuna. Raahel töötab siin samas koolis muusikaõpetajana. Olevat kõigi laste lemmik. Monicast pole ammu midagi kuulda, ei teagi, mis talt saanud on. Hanna on kodus ja aitab Poolakeste 27. last kasvatada. Janika töötab koos emaga talus, millest on saanud üks Eesti suurimaid piimafarme. Isegi Tiu Edo jõudis kohale, küpsis käes. Mina ise töötan Viljandi Haiglas kirurgina.

Õudne, kui kähku aeg möödub.

Erik Ivar Haav 9. kl

Esimene koolipäev, väga muutusi pole olnud. Foto kooli arhiivist

Kõik need 9 aastat olles koolis,
istuda tunnis kriiksuval toolil
tasusid end ära.

Sain targemaks, paremaks,
aga kui tuli see kaks,
siis alla ma ei andnud,
õppisin vigadest.

Kaotasin ja sain endale sõpru,
nendest paremad minuga siiani.
Õpetajad, kes tahtsid meid õpetada,
tüütasid meid oma õppimise ja parandamisega,
neile selle eest olen tänulik.
See kõik tundus algul *pointless*,
kuid tänu sellele olen ma see,
kes ma olen täna.

*Kersti Telkinen Vaimne kultuuripärand.
Käsitöö*

Martin Karv 9. klass

Tantsurühmade kevadised esinemised

Oma pika tantsutreeningu tulemusena näitasid 9. klassi kuus tantsijat koos noorema rühma tantsijatega tutipäeva aktusel esmakordselt oma koolis „Mutionu tantsu“.

Kevadel on toimunud kaks tantsupidu. Esimene esinemine toimus 28. mail Viljandi valla laste laulu- ja tantsupäeval Paistus, kus esinesid meie kooli kaks tantsurühma ja nad tantsisid „Mutionu pidu“. Samal peol esinesid ka meie kooli lastekoor (juhendaja Anete Sammler) ja IV ja V klassi tüdrukud omaloomingulise tantsuga „Bambusest laev“.

Teine ülesastumine oli 3. juunil Viljandi Hansapäevade avamise Rahvapeol, täpsemalt Viljandi maakonna laulu- ja tantsupeol. Lapsed osalesid tantsudega: „Kungla rahvas“, „Mutionu pidu“ ja „Suvetants“. Lustisime ilusates Viljandimaa rahvariietes. Tantsud õpetasid lastele meie kooli õpetajad Dagmar Hekki ja Anu Johani.

Anu Johani (tantsuõpetaja)

Grupp tantsijaid, kes rõõmustavad peale esinemist koos õpetajatega

Tehnoloogiapäeval oli huvitav

Teisipäeval, 12. aprillil toimus Viljandi gümnaasiumis tehnoloogiapäev.

Meie Kristjaniga läksime varem bussiga linna ning tüdrukud tulid õpetaja Sirjega hiljem järele. Esmalt läksime Rimisse, kus ostsime natukene juua. Edasi läksime alla orgu *parkour*'i platsile, kus aga Kristjan oma nina korralikult ära lõi.

Alguses ma natukene naersin, kuna see oli naljakas kõrvaltvaatajale, aga ise niimoodi nina ära lüüa on kindlasti valus. Natukene olime veel seal platsil, et Kristjanil hakkaks parem ja siis läksime turule, kus saime minu vanematelt külma maksatüki, mida

panna Kristjanile nina peale ravimiks.

Sealt edasi läksime gümnaasiumi, kus toimus tehnoloogiapäev. Meie olime seal esimesed.

Algul otsisime kohta, kus see toimub, aga hiljem leidsime üles. See pidi algama 11:30, aga oli mingi viivitus ja algas 11:45. Sealt saime ka oma töötubade järjestuse.

Esimeses oli ette antud 3 õuna, juhtmeid, metallplaate ja paar *led*- tulekest ja kirjaklambreid. Pidime tegema ühenduse õunte vahel ja seal juhtmeid ja plaate paigutama, et saada *led*- tuluke tööle.

Järgmises töötoas pidime tegelema puuviljadega ja arvutis selleteemalisi ülesandeid lahendama.

Kolmandas töötoas tegime jookidega katseid ja see oli ka minu lemmikosa.

Neljandas töötoas tegime ise poepiimast koku-piima.

Viiendas töötoas tegelesime skelettidega. Meie laual oli ka mingid kalad, mis haisesid. See mulle üldse ei meeldinud.

Lõpetamine toimus suuremas ruumis/saalis. Meid kutsuti esimesena ette, mis oli üsna äge, sest seal olid toolid eesolevatest toolidest kõrgemal nagu oleks teatris. Meile anti seal tunnistus, et osalesime tehnoloogiapäeval.

Pärast lõetamist saime torti. Mina enda osa tordist ei tahtnud, sest see koosnes 75% vahukoorest. Kuna see mulle ei meeldinud, siis andsin oma tüki Kristjanile. Peale seda kohe lahkusime.

Läksime mingisse poodi, vaatasime jalanõusid ja samal ajal ostsin krõpsupaki ja Kristjan ostis leivapaki ja kohe peale seda läksime Rimisse, kus ma kogemata läksin sisse nii, et ma sõin ja siis panin pärast koolikotti oma asjad. Ostsime oma asjad ära ja koheselt tuli turvamees meiega rääkima, et me oma koolikotid ette näitaks ja siis küsiti veel paar küsimust ja sellega vahejuhtum lõppes.

Varsti läkin tagasi sinna hoonesse, aga siis käisin Hesburgeris ja ostsin tortillat, mis maitstes hästi. Sellega ka minu päev lõppes tehnoloogiapäeval. Mulle meeldis see väga!

Hendrik Juhkamsoo 7. kl

Steveni ja Sandri loovtöö "Creatloniga"

Oma loovtööks valisime osalemise riiklikul võistlusel "Creatlon", meid juhendas õpetaja Sirje Põder. Võistlusel osales 84 meeskonda üle Eesti. Meie saime kokkuvõttes 8. koha. Võistlus koosnes kolmest etapist. Maksimum-punkte ühegi ülesande eest küll ei saanud, aga kõigi etappide eest olid siiski korralikud punktid.

Kõige paremini läks meil Praha reisiplaani koostamine, kõige halvemini läks välireklaami analüüsimine. Meie arvates kõige suurem probleem oli see, et meil ei olnud piisavalt head tehnikat. Kõige ebameeldivam oli video kokkupanemine, kuna polnud sellel alal eelnevaid kogemusi ja arvuti, millel töötasime, ei olnud piisavalt hea, sellepärast ei saanud ka tulemust vastavalt meie soovidele. Kõige rohkem aega kulus Praha reisiplaani kokkupanemisele. Kõige kergemaks pidasime töövarju ülesande lahendamist.

Stevenile meeldis kõige rohkem Praha reisiplaani tegelemine, sest see oli huvitav, saime palju teada Praha linna kohta ja sai palju teadmisi, millega tuleb arvestada, kui ise tahaks korralikku reisi plaanida. Sandrile pakkus huvi video tegemise ülesanne, kuna seal sai olla kõige loomingulisem ja natuke katsetada uusi asju. Tööd tuli meil teha päris palju ja see oli ka üsna ajamahukas.

Oma tööga alustasime oktoobris ja lõpetasime aprillis. Õppisime, kuidas kokku panna videot, mida tähele panna reisiplaani koostamisel, kui palju tuleb vaeva näha korrektse kirjaliku vormistamisega ning et oluline on hoida kinni ajakavast. Loomingulised tegevused oleksime pidanud kohati rohkem läbi mõtlema. Töö rõõmustas meid. Kuna meie tehtud video oli üks parimaid, siis kutsuti meid 13. mail Maksu- ja Tolliametisse

autasustamisele.

Sõitsime õpetaja Sirjega Tallinnasse. Kui jõudsime kohale, kutsuti meid sisse, meile pakuti süüa ja juua. Kui kõik olid saali kogunenud, siis tuli meie juurde rääkima üks mees, kes näitas, kui kahjulikud on salasigaretid ja kuidas on inimesed neid Eestisse transportinud. Peale seda öeldi meile, et seal ruumis on kuskile peidetud kilekott, mille sees kunagi olid narkootikumid ning toodi saali narkokoer, kelle nimi oli Maru, sest ta ei suutnud paigal seista. Koer lasti vabaks ja ta jooksis igal pool saalis, kuni jäi seisma ühe koti juurde, mis lebas maas. Maru istus maha, see oli märk, et narkootikumid on leitud.

Peale seda hakati andma meile tänukirju ning siis pidime ootama. Lõpuks hakati meile näitama eri ruume, mis on Maksu- ja Tolliametis. Nägime seal ülekuulamisruume ja tube, kus oli näha kõigi kaamerate vaatepilti. Peale seda läksime liftiga üles kümnendale korrusele, kus nägime kontoreid ja Maksu- ja Tolliameti pea- ja abidirektori tööruumi. Vaatasime väikest näitust, milles olid konfiskeeritud relvad, salasigaretid, võltstelefonid jne.

Steven Roosima ja Sander Lääts (8. kl) Maksu- ja Tolliametis. Foto: Sirje Põder

Parimate ekskursioon Lätti

Käisime 24. mail Lätis parimate ekskursioonil. Külastasime Sigulda linna ja Tarzani seiklusparki. Meid juhatas giid Aiga.

Esimeseks kohaks oli bobi- ja kelgurada. Seal saime kõndides läbida sõidurada ja uurida masinat, millega talvel jääs sõideti. Kõrgel oli ilus vaade metsadele.

Järgmiseks paigaks oli Sigulda loss ja selle ümbrus. Seal rääkis giid meile erinevaid legende. Kolmandaks kohaks oli mingi hoone. Käisime jälle kõrgel ning vaade oli jällegi super. Järgmisena külastasime Gutmani koobast, mille seintel oli palju kritseldisi ning üks mees mängis meile veel saksofoni. Pärast seda sõime kooli poolt kaasa antud toitu. Kõigil oli lõbus tuju ning tõusis veelgi, kui nägime eestlaste gruppi. Kõik lehvitasime neile, kuigi ei tundnud neid. Kui kõhud täis, läksime Sigulda kirikusse, mille läbisime kiiresti ning väga ringi vaadata ei saanud. Järgmiseks sihtkohaks oli Turaida loss. Jällegi ronisime kõrgele. Seal oli lõbus ning ilus vaade. Järgmiseks paigaks läksime Tarzani seiklusparki. Alguses pidime valima, mida teha tahame. Osad valisid seikluspargi, osad aga teisi atraktsioone. Kui olime ära valinud, pidime maksma ja saime traksid. Alguses näidati, kuidas neid kasutada ja siis pidime tegema läbi prooviraja. See oli väga kerge. Pidime võtma ka kindad, et mõndade kohtade peal hoogu peatada. Kui proovirada sai läbi tehtud, võisime minna päris rajale. Kokku oli kuus rada. Alguses olid rajad madalal, kuid lõpuks päris kõrged. Seikluspargis oli meil aega kahjuks ainult kaks tundi, mis oli tegelikult päris lühike aeg, aga sellegipoolest oli seal väga lahe, kuigi me ei jõudnud paljudes kohtades käia.

Peale seiklusparki läksime poodi. Kui olime poes käinud, hakkasimegi koju sõitma. Sõit kestis umbes kolm tundi, aga see aeg läks õnneks päris kiiresti. Koju jõudsime peale üheksat. Reis oli väga super. Tore oli kohata eestlasi ning kõik oli lõbus.

Marta Poolakese ja Merilyn Vandrecht 7. klass

Vinge perepäev meie koolis

Meie koolis toimus pühapäeval, 15. mail "Kolme põlve sportlik päev". Üritus algas kell kümme ning kestis kella kaheni päeval. Tegemisi oli erinevates pesades palju ning tarkusi, oskusi ja õpetussõnu said kõik.

Pesasid, kus kõik aktiivselt tegeleda said, oli üheksa. Inimesed jagati gruppidesse ja kõik kambad olid erinevates pesades. Üheks pesaks oli esmaabi, kus õpetati esmaabi andmist, olukorra hindamist ja abi kutsumist abivajajale. Teiseks väga õpetlikuks punktiks oli päästeteenistuse pesa, kus õpetati tulekustuti kasutamist. Igaüks sai proovida tuld ise kustutada. Väga huvitav oli talupesa punkt, kus sai proovida kartuli mahapanemist. Kartulirida pidi olema võimalikult otse. Paljud tegid seda esimest korda ning saada teada, kuidas seda teha tuleb, on tegelikult väga hariv. Huvitavaid asju, mida kaitseliidus olevatel inimestel seljakottides on, sai näha kaitseliidu punktis. Rasketes killuvestidega tehti teatejooksu, mis oli lühikese maa peal kerge ära joosta, kuid et sellega kümneid kilomeetreid päevas kõndida ja joosta, ei taha ma isegi ette kujutada, mis mu selg pärast seda tunneks.

Liikumisel põhinev punkt oli taipoks, kus sel alal õpetati põhiliikumisi. Tantsulist poolt endas sai arendada tantsulise liikumise pesas. Selles punktis tuli hästi tajuda rütmi ning selle järgi tantsida. See mõjus väga lõõgastavalt. Koolimaja juures olevad trenazöörid olid väga vingelt kasutusel. Selles punktis tuli kõigepealt teha soojendust, siis lasti alles grupp trenni tegema ning peale akriivset treeningut tuli venitada. Rõhk oli seal pesas venitamise- ja soojendusharjutustel, neid pidi tegema õigesti.

Selline pereüritus toimus esmakordselt pühapäeval ja oli väga lahe. Meie 8. klassi õpilase Anne-Ly perest oli ainsana kohal kolm põlvkonda: Anne-Ly Mutli, tema ema Signe Kold ja vanaema Rosalie Ivanova. Need neli tundi läksid mööda rutemini, kui oleks võinud arvata. Arvan, et kõik, kes sellele üritusele ei viitsinud tulla, jäid ilma väga vingest päevast koos sõpradega.

Meeri Tultsev 8. klass

Siseneme koopasse

Mis mulle meeldis filmis "Vehkleja"?

Arvustus

Vaatasime klassiga filmi nimega "Vehkleja". See film meeldis meile väga. Igas tunnis tõi keegi midagi söömiseks kaasa. Film algas nii: Endel Nelis põgenes Leningradist Haapsallu, kuna ta oli sõjaväest põgenenud. Ta läks Haapsallu 2. keskkooli ja küsis seal tööd. Endel saigi sinna kehalise kasvatuse õpetajana tööd. Algul oli ta lastega natuke range, aga hiljem oli leebem, kuna õpetaja Kadri oli temaga rääkinud.

Mulle meeldis väga Marta, ta oli armas tüdruk, kes tahtis, et Endel hakkaks neile vehklemist õpetama, kuna ta oli näinud, kuidas Endel seda teeb. Endel mõtles mõnda aega ja viimaks oli ta nõus. Jaan oli üks poiss, kelle isa oli saadetud Siberisse. Ta oli väga üksik, ta elas koos ema ja vanaisaga. Jaanile meeldis õpetaja Nelis.

Stseen filmist

Haapsalu kooli direktor oli ka väga kuri ja õel ning ta oli selle vastu, et Endel hakkaks neile vehklemist õpetama. Kui esimene tund pihta hakkas, ei uskunud Endel, et lapsi tuleb kohale palju, kuid tuli. Nad olid juba palju harjutanud, kui kooli stendile ilmus paber, kuhu oli kirjutatud, et varsti tuleb võistlus vehklemises.

Lapsed tahtsid küll väga minna, kuid Endel ütles, et seda ei juhtu. Lapsed olid nõrkinud. Nelis mõtles järele ja teatas lastele, et nad ikka lähevad võistlema. Võistlustele said Marta, Jaan, veel üks poiss ja tüdruk. Lapsed olid väga õnnelikud.

Võistlused toimusid Leningradis. Kadri ei tahtnud, et Endel sinna sõidaks, kuna ta oleks ju kinni võetud. Võistlused läksid edukalt ning kui oli autasustamine, nägid lapsed, kuidas Endel ära viidi, neid valdas kurbus. Endel oli lastele nagu isa.

Kui Stalin suri, lasti paljudest vangilaagritest inimesi vabaks, nende hulgas oli ka Nelis. Kõik lapsed olid talle vastu tulnud rongijaama ning kõik rõõmustasid Endeli saabumise üle.

See film oli tehtud tõsielul põhjal. Ma soovitaks seda filmi kindlasti teistel vaadata.

Kätriin Meerits 6. kl

Metsalaager Põnevusjutt

Sandra ja Karolin sõitsid laagrisse, see oli umbes nagu metsalaager, neid oli 20 ja nad magasid keset metsa telgis.

Esimesel päeval oli kohe orienteerumine, Sandra ja Karolin olid ühes võistkonnas, pluss veel üks tüdruk, kes oli nendega sõbraks saanud, ta nimi oli Liisi.

Kui võistlus algas peale, läksid Sandra, Karolin ja Liisi esimesse punkti. Neil läks alguses päris hästi, kui aga nad viimasesse punkti jõudsid, leidsid nad sealt kummalise aia. Aia sees oli palju peenraid suuri lilli täis, nägi välja nagu oleks seal rohitud. Ka päike just paistis sinna sisse, mitte kuskile mujale. Kaardi järgi oli see punkt just selle aia keskel. Kõik vaatasid küsivate nägudega üksteisele otsa. Kuid siis läks Liisi aeda sisse ning tõi punkti märgistava lindi ära. Ta väitis, et see polnudki nii õudne. Teised kehtasid õlgu ning läksid edasi.

Laagrisse tagasi jõudes küsisid nad juhendajalt, mis aed seal oli. Juhendaja ei saanud midagi aru, ning arvas, et lastel on lihtsalt laagriväsimus peal. Kuid lapsed olid kindlad, et nad nägid seda aeda.

Õõsel, kui nad magasid kolmekesi ühes telgis, hakkas Liisi järsku naerma järjest ja järjest kõvemini, terve laager ärkas üles peale juhendaja. Kuid siis jäi Liisi järsku vait ja magas edasi. Hommikul ärgates Liisit polnud.

Tüdrukud läksid paanikasse, kuid arvasid, et Liisi võib olla seal viimases punktis. Kui nad sinna jõudsid, polnud enam aeda, kuid oli suur puu ja Liisi seal, elus ja terve. Tüdrukud läksid tagasi laagrisse, kuid ikka nende juttu ei usutud ning saadeti hoopis koju. Tüdrukud isegi ei tahtnud seda asja uurima hakata ja nad elasid nii elu edasi, nagu poleks midagi juhtunud, kuigi nad teadsid, et see aed oli seal. **Lisell Valgre 6. kl**

Mis tekitab minus elurõõmu?

Kirjand

Minus tekitab rõõmu spordi tegemine. Ratsutamine, jooksmine ja jõuharjutuste tegemine on minu elurõõmu hoidjad.

Koolis mõtlen alati, et see koolis olemine on nagu piinlemine. Hommikul vean ennast kooli ainult selle mõttega, et pärast kooli on trenn.

Ratsutamine on edasijõudnutele väga raske, sest tuleb hakata omandama keerulisemaid tehnikaid ja vastupidavust, mida kõike võistlusspordis vaja on. Trennid on väga intensiivsed, kuid peale trenni on hea olla, väsinud niimoodi, et isegi jalad ei kannata edasi liikumist.

Ma arvan, et kogu sporditeema on hakanud mulle meeldima sellepärast, et mind ümbritsevad head sõbrad ja tuttavad tegelevad spordiga. Sõbrad annavad motivatsiooni, kui enam ei jõua ning olen selle eest neile ülitänuväärne, sest kahetseksin väga, kui palju trenne vahele jätaaksin.

Sport tekitab minus elurõõmu, kuna võin öelda, et armastan sporti. Ilma selleta ei saaks ma kooligi lõpetatud, sest see on ainuke asi, mis mind edasi püüdlema paneb. Ma arvan ja usun, et sport ei kao minu elust mitte kunagi. Mul on kindlad sihid ja eesmärgid, mis annavadki julgust ja tahtmist ratsaspordiga tegeleda. Õnneks, võib-olla kellegi jaoks isegi kahjuks, tunnen, et ma ei saa seda ala võtta ainult hobina. Ratsasport on minu jaoks kõik.

Tippu jõuavad need, kes tunnevad oma ala spordist elurõõmu. Mina tunnen.

Meeri Tultsev 8. kl

Meeri oma hobusega

Elektrikitarr

Trumm

Kitarr

Mis tekitab minus elurõõmu?

Kirjand

Minus tekitab elurõõmu kitarrimängimine. Peale selle meeldib mulle ka sõpradega koos olemine.

Mulle meeldib kitarrimängida sellepärast, et kui ma õpin näiteks oma lemmiklaulu akordid ära, siis on nii hea kuulda, kui ma seda ise mängin. Lisaks sellele meeldib mulle ka akustilise kitarrimängimine. Mul on endal isegi kavatsus osta uus elektrikitarr koos võimendiga.

Ei möödu ühtegi päeva, millal ma kitarrimängimist ei teeks. Ise hakkasin ma küll alles üks ja pool aastat tagasi mängima, ehkki ma ei ole veel mingi professionaal, vaid ikka üks algaja. Kitarrimängimise õppisin ma ise, mitte ei käinud muusikakoolis, põhjustel mida ma ise ka ei tea, aga siiski teeb see mulle rõõmu, kui ma mängin ja keegi küsib, kas käin muusikakoolis.

Peale kitarrimängimise meeldib mulle ka sõpradega koos olla. Sellepärast, et kui koos oleme, saab alati palju nalja. Kuskilt lugesin, et mida rohkem naerad, seda kauem elad, ehk tänu sõpradele peaksin ma koos nendega saja-aastaseks elama. See, mis meid ühendab, on minu arvates meie must huumor. Enamik meie naljad on sellised.

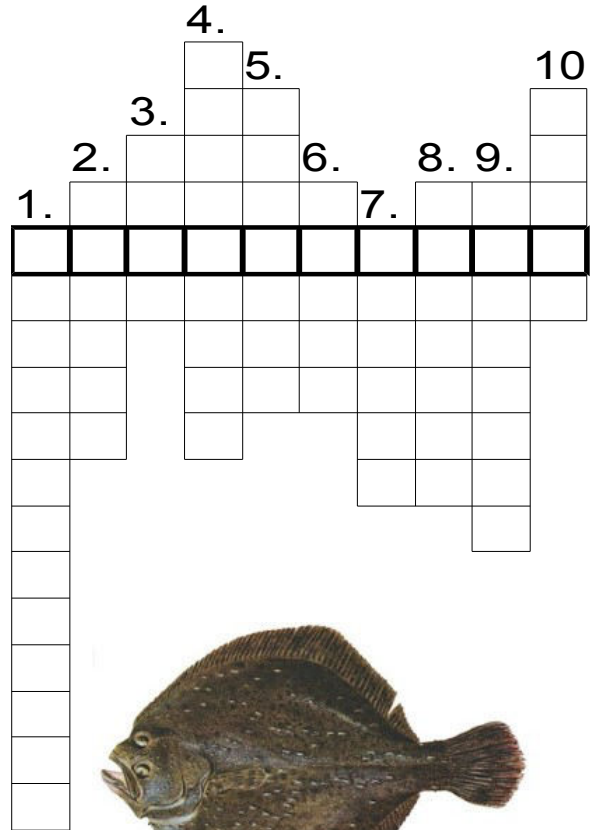
Me muidugi mängime ka koos igasuguseid mänge, näiteks pörkepilliga koera ja konti.

Ühesõnaga, ma peaksin elama saja-aastaseks, kes mängib kitarrimängimist, naerab ja on õnnelik.

Sander Lääts 8. kl

Lahenda ja naera!

1. Õhujahuti
2. Juurikaline taim
3. Ajanäitaja
4. Valgusti teatris/filmides
5. Kalamari
6. Kukerpall teise sõnaga
7. Tulirelva kuul koos kesta ja laenguga
8. Alkoholi mürgistuse tagajärg
9. Õpetaja teise sõnaga
10. Karm teise sõnaga

*Vastussõnaks saad Eesti rahvuseepose
Ristsõna koostas Erik Ivar Haav*

Anekdooidid

Blondiin helistab teisele blondiinile.
Esimene: "Kuule, meil ehitatakse siin uut teed."
Teine: "Mis teed?"
Esimene: "Söön."
* * * * *

"Juku, miks sa nii hilja tundi tuled?"
"Ise te eile ütlesite, et õppida ei ole kunagi hilja!"
* * * * *

Miks sein kokku variseb, kui blondiin vastu toetab???
Targem annab järele.

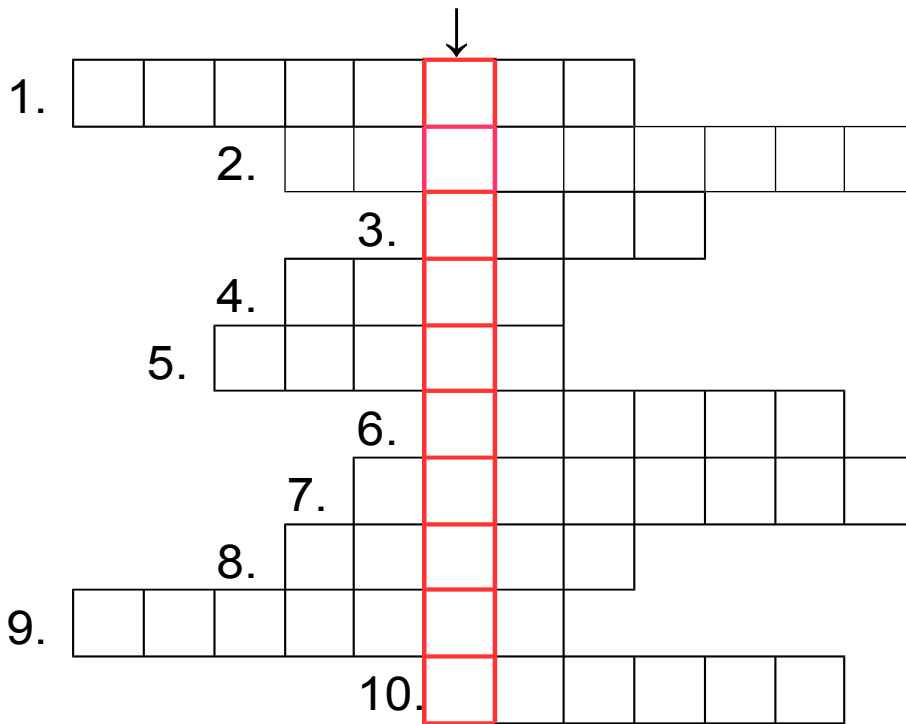
* * * * *
"Kas keegi teab, miks lestakala on nii lapik?"
Juku: "Ta magas vaalaga!"
Õpetaja: "Juku ukse taha!"
Õpetaja jätkab siis tundi: "Kas te teate, miks vähil on sellised punnis silmad?"
Vastus tuleb ukse tagant: "Sellepärast, et ta nägi seda pealt!"

* * * * *
Kes arvavad, et arvutid ja nutiseadmed asendavad paberi, peaksid proovima nutikaga tagumikku pühkida.

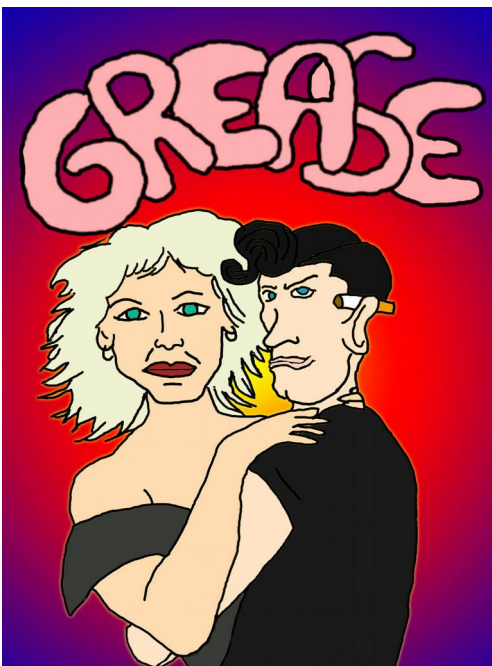
Ajalehetoiemuse Kalmetu Sõna liikmed: Steven Roosimaa, Meeri Tultsev, Marta Poolakese, Kristjan Kändla, Hendrik Juhkamsoo, Merilyn Vandrecht, Erik Ivar Haav, Raahel Poolakese, Janar Bergmann, Aleksandra Kavak, Martin Karv, Merilyn Vandrecht, Kättriin Meerits, Lisell Valgre, Marta Siirus, Laura Lorup *ene@kalmetu.vil.ee*

16.....

- 1) Kirjutusvahend
- 2) Prügikoht, kuhu visatakse prügi
- 3) Mööbliese, tavaliselt asuvad toolid selle ümber
- 4) Asub laes, valgustab tuba
- 5) Pliiatsite, pastakate hoidmiskoht
- 6) Maalikunstniku segamisalus
- 7) Toidu säilitamise koht
- 8) Kade vastand
- 9) Eestis olev teine suurim saar
- 10) Tõsise konfliktiga näidend

Vastusõna: Talvel, kooliajal olevad päevad, kui rohkem kui -20 kraadi.
Ristsõna koostas: Raahel Poolakese

„GREASE“ KALMETU KOOLI VÕTMES

30. juunil kell 19 etendub Kalmetu koolis kevadpeo raames valminud muusikaline etendus „Grease“.

Osades Kalmetu kooli õpilased.

Vihma korral toimub etendus võimlas, ilusa ilmaga Kalmetu kooli väliterrassil. Võta kaasa piknikulina istumiseks. Avatud kodukohvik.

Etendus on TASUTA! Olete oodatud!

Plakati kujundas Kersti Telkinen 9. kl